

Пре неколико дана, делегација СПС на највишем нивоу обишла је гроб Слободана Милошевића у Пожаревцу, положила цвеће, јавно евоцирала успомене и сводила рачуне после осамнаест година од оснивања. Била је то прилика да функционери некада најјаче партије у земљи подвуку жутим своје историјске заслуге. "Показало се после 18 година да је Социјалистичка партија Србије једна државотворна странка и да су јој државни и национални интереси увек у првом плану", казао је Жарко Обрадовић. "Мора се признати да смо некад и једини бранили идеју социјалне правде и трудили се у свему ономе што се збивало да живот највећег броја грађана Србије учинимо што бољим. Да подигнемо животни стандард на ниво да људи могу живети од свог рада", додао је актуелни министар просвете.

Наравно, о учинку Социјалистичке партије Србије на брдовитом Балкану тешко да ће се икада моћи кристалисати јединствени став - љубитељи и критичари њихових успомена никада се неће сложити о крајњем скору Милошевићеве политике, али је чињеница да се данас речи Жарка Обрадовића могу схватити и буквално. СПС јесте државотворна странка, тим пре што је данас управо ова странка омогућила Тадићу и његовима опстанак на власти, то јест да буду државници. Друга је ствар што се тај демократски опстанак на власти грађанима Србије представља као пут у Европу, тек социјалисти су одиграли пресудну улогу у постизборној математици показавши како је политика овде ствар трговине и притисака, и како је доследност оно што се не исплати. "Никада нећемо дати Косово", заклетва коју су папагајски понављали сви осим Чеде, док је доносила предизборне поене, данас је остала заборављена. Јер мирис коже на фотељи доста замагљује видике и релативизује уверења. Испоставило се да још само Коштуница верује да Србија нема алтернативу, док социјалисти данас верују да Тадић нема алтернативу.

Па, кад боље размислимо - Тадић и није имао другу могућност осим да се удружи са СПС-ом и прогласи национално помирење, које је успостављено како би Србија кренула у Европу, и које ће трајати до следећих избора. У међувремену, Дачић ће морати да се помири са Чедом, и Чеда ће морати да прихвати Дачића, осим што Динкић никада неће прихватити Вељин споразум о градњи аутопута Хоргош - Пожега, и што Руси овде неће проћи, и што све што је било - више неће бити, јер нови људи доводе своје људе и своје пројекте.

Сада, када су социјалисти опет на власти, бесомучно испаливши оне са којима су се првобитно договорили, њихова државотворност добија тачне српске размере, и она говори колико о њима, толико и о њиховим демократским партнерима. Сви су они помало социјалисти, и мора да се Милошевић смеје одозго, посматрајући их све на гомили.

Заправо, то и јесте Србија данас - држава која се сама себи попела на врх главе и у којој сви морају да прогутају горко-киселе пилуле властитих речи - Дачић мора да прогута пети октобар и "Сабљу", и Чеду, Тадић мора Дачића и Миру и Марка и Палму, Чеда мора све њих заједно и причу да је Косово Србија, Чанак мора да прогута самог себе. Сада седе заједно најљући противници из Милошевићевог доба, ућуткани фасцинирајућом шансом да запоседну министарска и места у управним одборима, да владају Београдом, и Србијом, како знају и умеју, у загрљају који пре личи на европски клинч него на било шта друго.

Њихова државотворност се данас може описати једном реченицом - државу данас чини њихов неприродни загрљај и чињеница да су им свима ових дана уста запушена, и да

Уста пуна земље

Пише: Мирјана Бобић-Мојсиловић
уторак, 29 јул 2008 22:40

сви они у моралном и политичком смислу делују неописиво мусаво.
То су уста пуна Србије. Уста пуна земље.

(Вечерње новости, 19.07.2008.)